

[Obrazová příloha]

In: *Na křížovatce umění: sborník k poctě šedesátin prof. dr. Artura Závodského, DrSc.* Burian, Jaroslav (editor). Vyd. 1. Brno: Universita J.E. Purkyně, 1973, pp.

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/120958>

Access Date: 16. 02. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

ВЛАДИМИР МАЯКОВСКИЙ

Форогашу Родченко
КЛОП Соловьев
ФЕЕРИЧЕСКАЯ КОМЕДИЯ

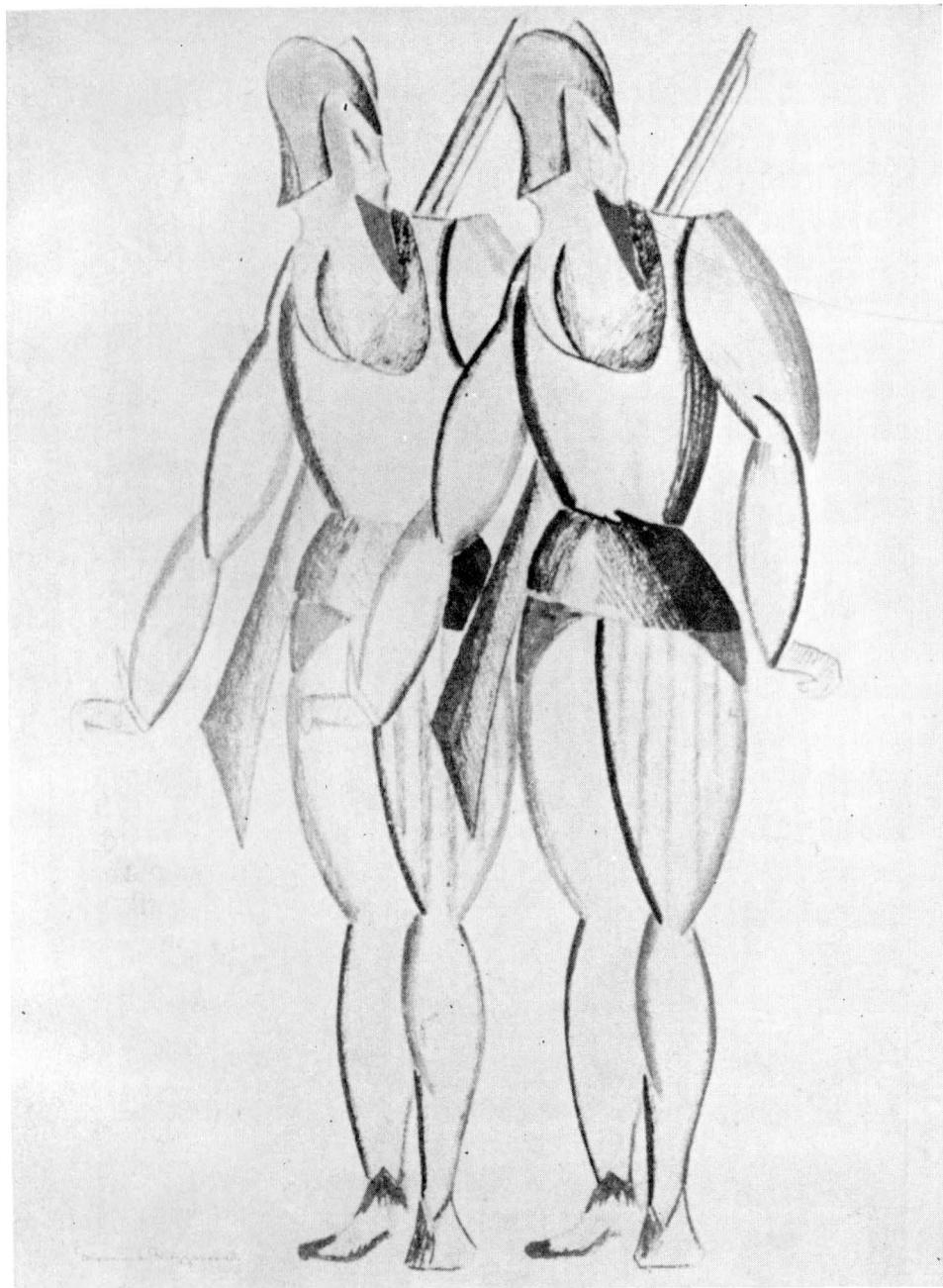
ДЕВЯТЬ КАРТИН

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО
МОСКВА — 1929 — ЛЕНИНГРАД

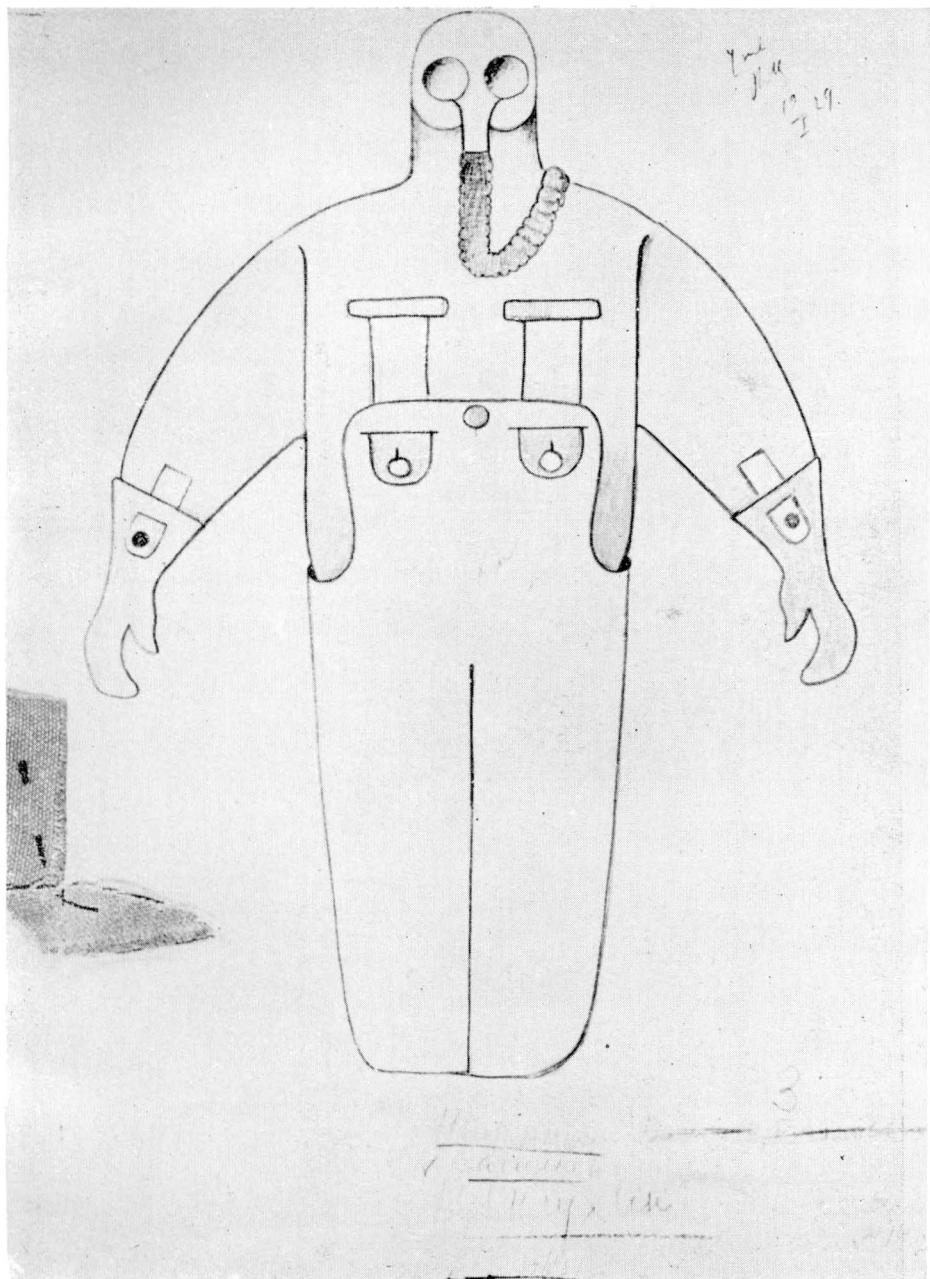
Rodčenkovy nejstarší kostýmní návrhy z roku 1914 — Vévoda Paduánský
pro hru Vévodkyně Paduánská

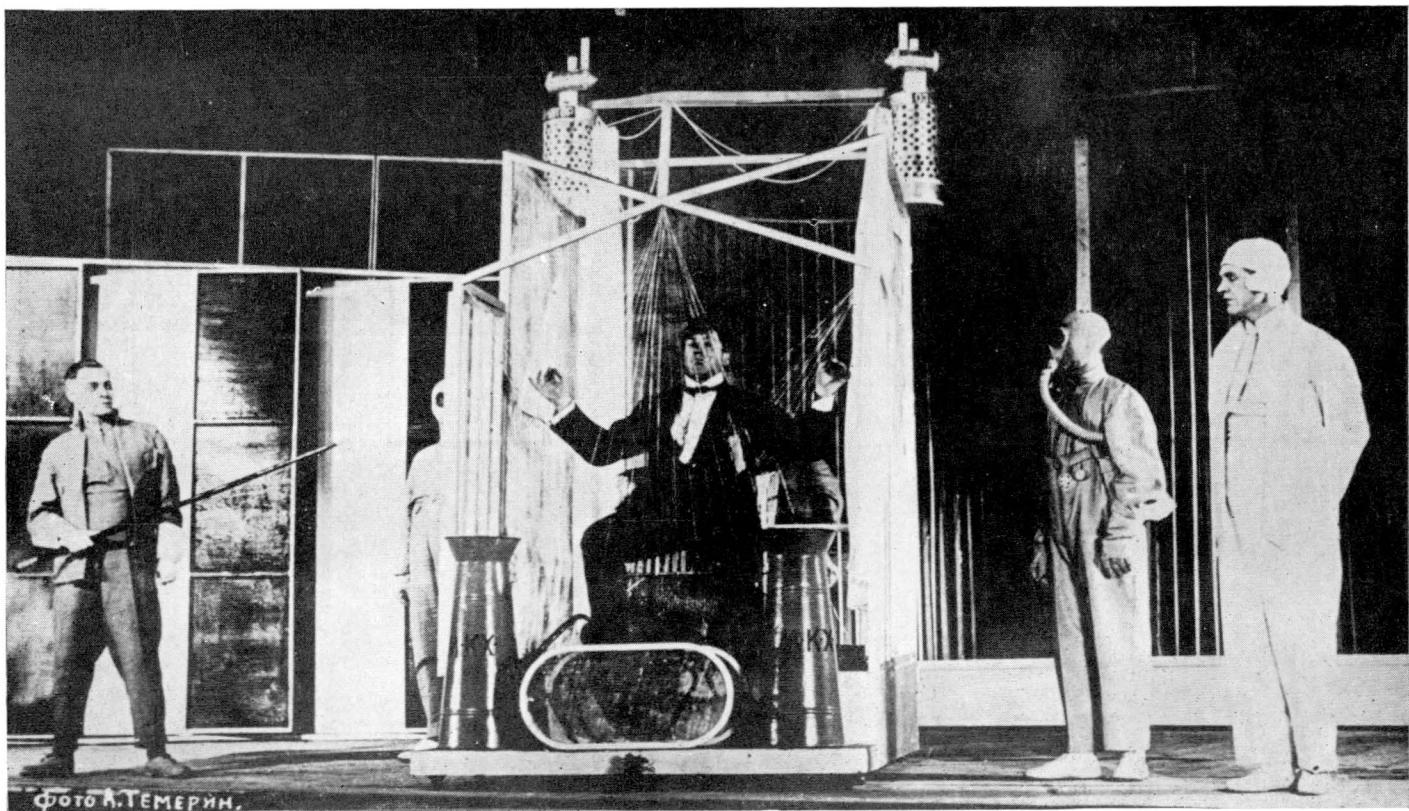
Rodčenkovy nejstarší návrhy z roku 1914 — Vojáci pro hru Vévodkyně Paduánská

Rodčenkovův plakát pro film Dziga Vertova Kino-oko (1924)

Rodčenkův návrh kostýmu pro hru Štěnice (1929)

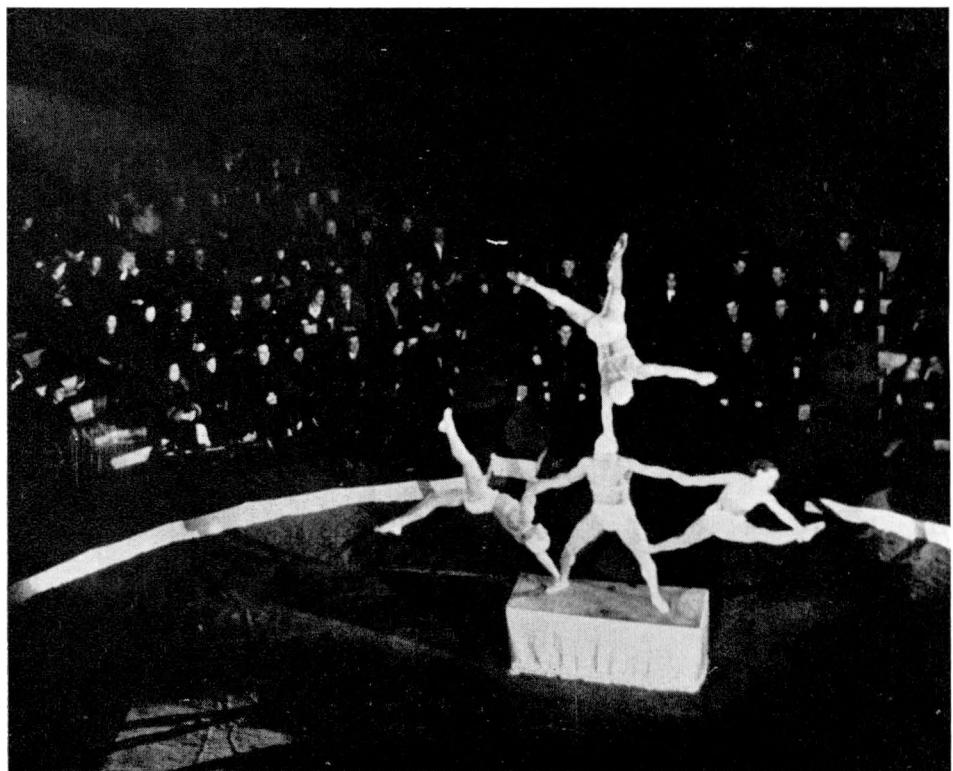
Rodčenkovy dekorace a kostýmy k Majakovského Štěnici (1929)

ФОТО А. ТЕМЕРЫН.

A. Rodčenko: Záběr z inscenace opery Ruslan a Ludmila, scéna Věštba (1937)

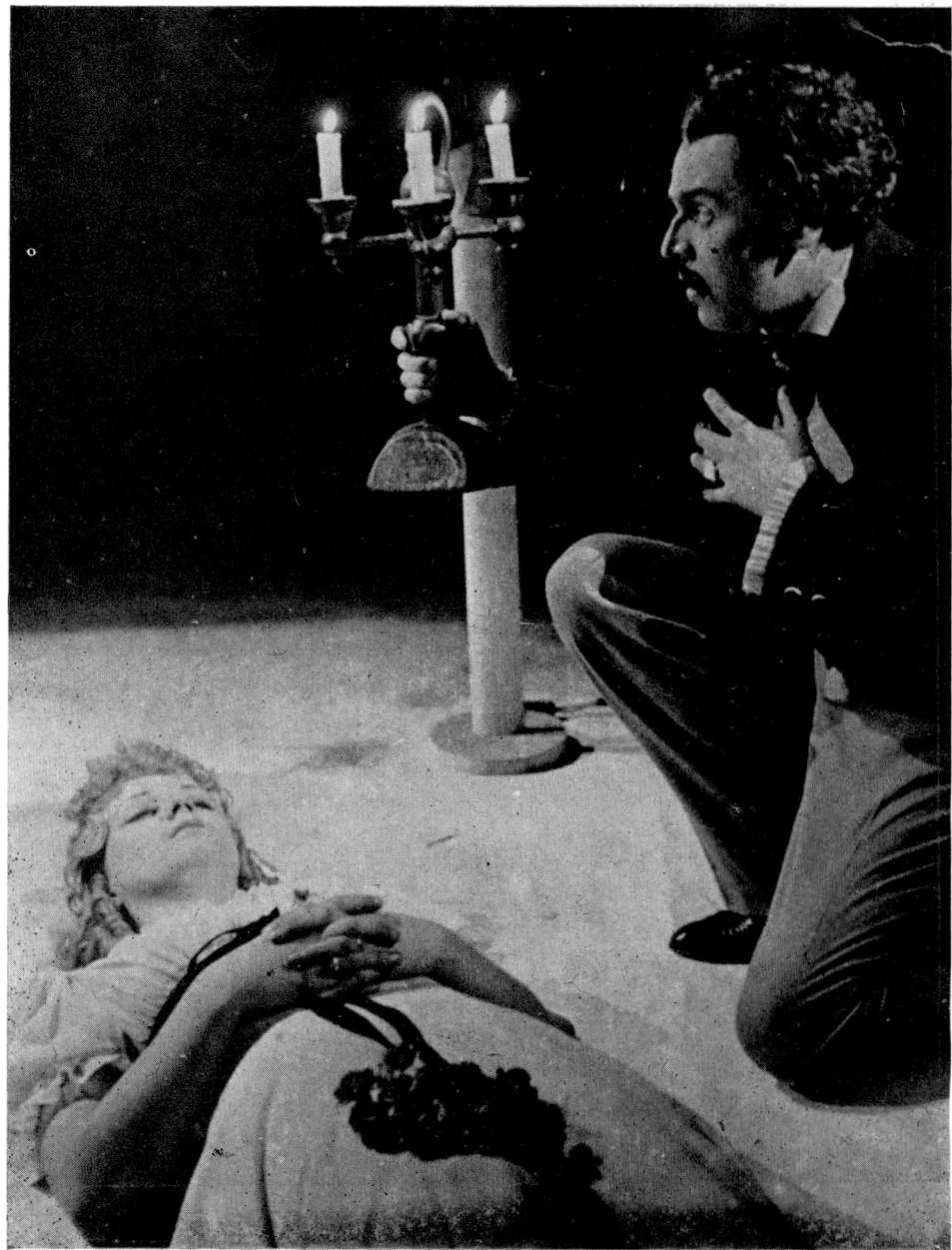
KÉ STUDÍ LUBOMÍRA LINHARTA FOTOGRAF ALEXANDR RODČENKO DIVADLO, FILM, CIRKUS

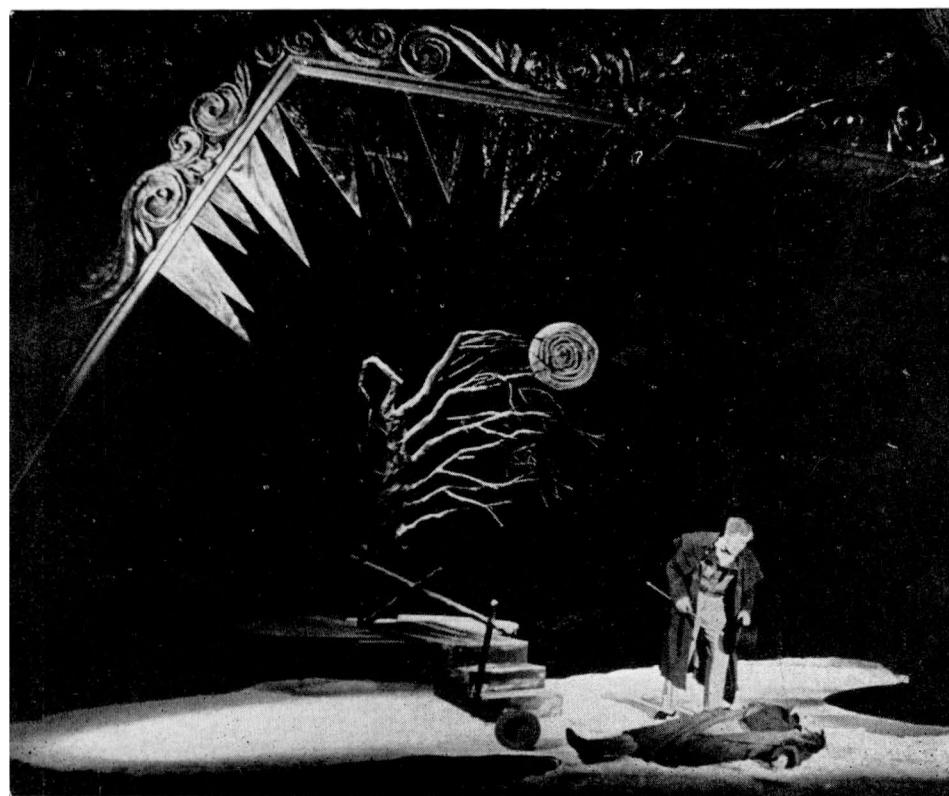
A. Rodčenko: Cirkus (1940)

Záběr z prvního českého nastudování Lermontovovy Maškarády v Zemském divadle v Brně
(režie K. Jernek, Arbenin — Vladimír Leraus)

Závěr třetího jednání, Arbenin nad mrtvou Ninou
(V. Leraus, L. Rogozová)

Závěrečná scéna čtvrtého dějství, kníže Zvjozdič nad šílicím Arbeninem
(G. Nezval, V. Leraus)

Městské divadlo Král. Vinohradů.

V pátek dne 12. dubna 1918

Mimo předplatení

Poprvé:

Král Rudolf

Historická hra o pěti dějstvích. Napsal Jiří Karásek ze Lvovic.

Výpravu spolu s A. V. Hrkou navrhl a režii má K. H. Hilar.

Rudolf II., král český
Armenova Mayas, jeho bratr
Herman Kristof Russow
Nejdříve komon Wolfgang svobodny
Jan Rumpf
Doktor John Dee, anglický alchymista
Arthur
Gelchosa / jeho děti

Václav Vydra
Eduard Pražský
Kamil Tomáš
Karol Jancský
František Havrák
Bedřich Karel
Anna Ibová

František Belgioioso
Eugenio Trivulzio
Jindřich Matyás Thurn
Kunštát Kláncice v letohrádku
Hvězda
Hradní hejtman
Pospíšil
Pátek

Emanuel Brožík
Jara Sedláček
František Havel
Marie Ptáčková
Mátyás Zátrudna
František Renner
Duška Sováková

Vojenské českých stavů Pažata Rudolfova Skýrany

Prvé dějství v Ulicce na Hradčanech druhé na kralovském hradu, třetí v kralovské alchymické kuchyni, čtvrté v kralovské predstavení, páté v zahrádce kralovského letohrádku ve Hvězdě

Doba: Sklonek prveho desetiletí sedmdesátých let.

Začátek o 14^{1/2} hod.

Po třetím dějství další přestávka.

Konec o 14¹⁰ hod.

Pokladny divadelni jsou otevřeny od 8 hod ranní do 12. Kvůli policii a od 1 do 4 hod odpoledne, jakž i 1/2 hod před každým představením. Telefonické rozhovory s pokladnou od 8–12 a od 2–4. Ve dnech, kdy probíhá odpoledne představení od 8–12 a od 3–4.

Odpoledne před odpolednem představením se vstupenky pro všechny neprodávají — Kokatka se pojíruje v tazích po 40 hal. Vstupenky na sedadla prodávané ne každou vzdálost des. (v předprodeji) také v knihkupectví Nakladatelství druhstva Major v Praze, Male náměstí 6, v hudebním závodě Mojmíra Urbánka, Jungmannova 12, c. 34, blízko Ferdinandovy tržnice u Štypíka, Vaclavské nám. u p. Bedřicha Ferdinandova tržnice, v knihkupectví Kálmán v Holešově v Bělehradské ulici, v ústřední prodejně divadel v Praze, Vaclavské náměstí 37, v knihkupectví „Na kolíku“ v Praze, telefon 4032, palác „Koruna“ (č. telef. 7467), v českém knihkupectví E. Weintraub, Žofínka ulice 37, v knihkupectví Fitter a Žitňák, Husova ulice 20, v knihkupectví Solice v Karlíně, v tržnici pl. M. Vojtěchového na Širokém předměstí, divadlo „U řeckého“ (č. telef. 3196), u Vandy a Vojtěcha Šimrova Karlova 16, v cenném hanelci „U řeckého“ Růžová ul. 6, v restauraci kancelář K. Šule Hašlovského (proti statutární nadraži), v květinové místnosti Jana Dvořáka, Praha II Počí 1 (č. telef. ang VIII), v divadelním podniku Šíber a Ouršinský, roh Ferdinandovy tržnice a Charvátovy ulice č. 30, proti Platýzu (č. telef. 4081), Ant. Šíboch, tržnice, Breznov (č. telef. 803/VIII), od 8 do 12 hod z od 1 do 4 hod

Ceny míst (včetně válečných příplatků):

Vyhrazená lože v přízemí	—	b. 26 —	Kreslo na II. balkoně	—	—	K. 4.20
Lože v přízemí a na I. balkoně	—	b. 24 —	Sedadlo na II. balkoně I. oddělení	—	—	— 3.10
Lože na II. balkoně	—	b. 12 —	Sedadlo na II. balkoně II. oddělení	—	—	— 2.40
Sedadlo v ložicích v přízemí a na I. balkoně	—	b. 8 —	Sedadlo na galerii I. oddělení	—	—	— 2.00
Sedadlo v ložicích na II. balkoně	—	b. 6 —	Sedadlo na galerii II. oddělení	—	—	— 1.80
Kreslo v přízemí I. oddělení	—	b. 20 —	Sedadlo na galerii III. oddělení	—	—	— 1.50
Kreslo v přízemí II. oddělení	—	b. 5.50 —	Sedadlo na galerii IV. oddělení	—	—	— 1.20
Sedadlo v přízemí I. oddělení	—	b. 4.80 —	K stání v přízemí	—	—	— 2.00
Sedadlo v přízemí II. oddělení	—	b. 4.20 —	Spolkový a vojenský listek do přízemí k stání	—	—	— 1.40
Kreslo na I. balkoně	—	b. 5.80 —	K stání na galerii	—	—	— 0.90
Sedadlo na I. balkoně I. oddělení	—	b. 4.20 —	Dětské listky v přízemí a na I. balkoně	—	—	— 0.70
Sedadlo na I. balkoně II. oddělení	—	b. 3.80 —	Dětské listky na II. balkoně a na galerii	—	—	— 0.40
Sedadlo za sloupelem na I. balkoně 4. 111. 189	—	b. 161. 108. 134. 156	8 —			

V ložicích v přízemí a na I. balkoně místo pro pět, na II. balkoně pro čtyři osoby

Studentské představení opery „Figarova svatba“, původně určené na 13. dubna, odkládá se na 20. dubna

Rediteli vši vyhrazuje si změnu obsazení rolí. Změní-li se představení, což se oznamuje plakáty aneb alespoň vývěskami v budově divadelní, vrátí polkada peníze za vstupenky již zakoupené nejdříve pol hodiny před počátkem představení. Po této době peníze v žádném případě nevracejí.

V sobotu dne 13. dubna 1918.

Začátek o 3. hod. odpoledne.

Nejnižší ceny dnohorní.

SLON

(Komédie o třech dějstvích.)

Začátek o 14^{1/2} hod. večerní.

104. hra v předpl. (IV. otvorka, 2 osminy).

Figarova svatba

(Komická opera.)

Pořad her:

7 neděli dne 14. dubna. Dopoledne o 10^{1/2} hod. Koncert sboru vlasteneckých Blahobí vinohradského.
zpěváci: Blahobí, který něma kdy
Vever, Rovinov. Mimo představení

7 pondělí dne 15. dubna. **Debora**. 105. hra (I. otvorka, 1 osmna).
V pátek dne 16. dubna. **U tří děvčátek**. Společné představení
V sobotu dne 17. dubna. **Odpovídá Elsata rybářka**.
Vede Král Rudolf. 106. hra (II. otvorka, 1 osmna).

Ode dne 15. dubna začátek o 2. hodině večerní.

Plakát k promítání Krále Rudolfa (Soukromý archív J. Karáška ze Lvovic)

ARTHUR DEE: Místo z alkármeky (když vstane):

38

Gelchoss!

GELCHOSSA: Voleš mnu?

ARTHUR DEE:

Je potřeby

Ted' ohni třískaln... Štěpán si...

GELCHOSSA: Čtrnáctá, býž muka vzdomyček?

Je potřeb rám pekla celého?

ARTHUR DEE: Ko vam přivadí krv, kouzlo vzdory!

GELCHOSSA: Míž jen zas... Vaše dilo podcer!

Je nunn...

ARTHUR DEE: Vráženy sib, neplinme...

GELCHOSSA: Mé dilo muri te z rodent!

ARTHUR DEE: Tvé dilo ži o čem mluvíš, Gelchoss?

GELCHOSSA: Vlci, bratře, komu někdy vzdě -

Však rovně s otčen vše studte,

Po koči řeč jen věrn...

ARTHUR DEE (lidstvo): Tudson to...

Jmena s otčen věrně týmí stojíci...

Vše může do uhoje vymíhat,

Co zdejší králové je prospěšno...

Však neblondilc's marné ve Štětiku

Pohorím s Riton bylán bladapic,

Jež teď plné v mém písot.

Ted' všechny přidělen tobe (smejte se)

GELCHOSSA: Nač, Arthur, se smej?... (je trhlo,

O kam je mládka mysl... Nejdřív,

V mém rukou jsteke mě můžete ...

Nejpravaj pro vás ... pro rebe...

Jh, celi pedlo troužn vzdomyček

Tém k záhubě, k němž alín v dnu zastří!!

Portrét Miloše Martena z r. 1910 (Archív L. Kuchaře)

Sibyl Smolová, představitelka Tarsie v inscenaci hry Apollonius z Tyany

a křížkové lodičky a živiny, bronzové růžy s květy
a květami. Nohavice v pravé a v levé jsou zhotoveny
zlatými rybichodníkmi, zlatými. Nad celou scénu
jsou natáčeny kruhy dva zlaté obrysy, po
nichž se vede křídlo, a v prostoru vede ka-
rence svítidla, z níž vyvěrájí protkane světlo,
čímž všechno ještě nehmotným.

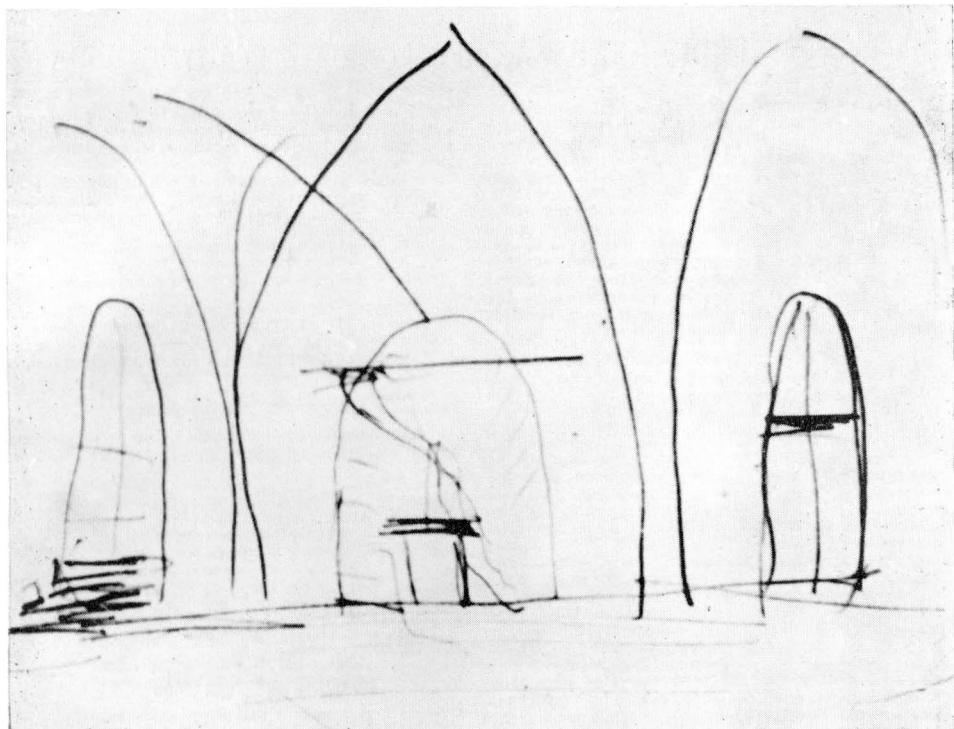
Barmi neklidně přechází. Na obouškách, v zádech k
země se vleknou a v předu vykmita modré von-
do, ozdobené a vystříhané barvami, po ka-
lyšovitelném vzoru. Vlny, posuvované zlatým
přívěskem, jsou otevřeny libem stranou. Nádraží u-
habuje pružinové látky, protkane zlatem. Na nohou
sandaly upínány jsou prohlíženým řemenem,

nich básníků moderních, tedy podnik, na nějž před nedávnem nebylo ani pomysleti. Neboť jak dluho tomu, že česká lyrika byla odkázána na »vlastní náklad«, někdy milosrdně maskovaný vypuštěným jménem nakladatele či tiskaře, který vpravdě byl leda komisionářem! Topičova nová sbírka touží státi se jakýmsi pokračováním Nerudových »Poetických besed« a nazývá se »Hovory básníků« Zahájena je velmi vhodně sbírkou »Noci chiméry«. Další program, pokud je oznámen, dbá dnešních básníků starší a střední generace (Klášterský, Borecký, Šimánek, Rokytá), kdežto díla mladších a nejmladších posud ohlášena nebyla. — Novinkou je zpráva, že nyní také týdeník »Zvon« bude vydávat beletristickou knižnici. —

Z celého světa.

U měni.

Censura p. polic. rady Demartýna. Piše se nám: Slavná redakce! Připojuji se s celým srdcem k vašemu článku z péra p. Jaroslava Hilberta o p. c. k. divadelním censoru Demartýnovi. Mám k tomu živý důvod — neboť mi právě tento pán zakázal divadelní hru „Rudolfa II.“, jež měla být provozována v Městském divadle Král. Vinohrad. Reknu upřímně, že jsem žasl nad tím, jak je možno zakázati hru, jež jest apotheosou panovníka, drahého každému českému srdci proto, že tak miloval Prahu... V zákazu p. policejního rady Demartýna vidím, že může být velmi zdatným úředníkem, ale že vyšších, složitějších cílů svého úřadu nechápe. Divadelní správa se odvolala z nepochopitelného zákazu k c. k. místodržitelství, já se obracím tímto přímo k Jeho Excellenci panu místodržiteli a žádám ho, by způsobil nápravu v divadelní censuře pražské, nejen v mém případě, ale změnou celé censurní praxe, jež je dnes krajně nepřátelská hrán původním, literárně cenným, ale velmi shovívavá k cizím neuměleckým výrobkům.

Hilarýv náčrt scény pro Karáskova Krále Rudolfa (Skica se uchovala na Karáskově rukopise Rudolfa, str. 40. Soukromý archív J. Karáska ze Lvovic)

KAREL H. HILAR:

JIŘÍHO KARÁSKA „APOLLONIUS Z TYANY“

Všichni ti, kteří viděli lidství hlouběji, než v povrchu dne, ve zmatku všedního a v malicherném boji všech proti všem — o nic, oni maločerti, kteří učelí v moři marnosti a v pomíjetícím chvatu hojně vln skrytu, tajemnou krásu života a lidství, poznali, že nikoli veliké člověčenstvo, nebo sedmě nebe jest principem a posledním cílem života: ale krásá, síla a pravda. Není na konec všech věci jiného smyslu mimo ony, není na konec jiných účelu a jiných cílů, které nezklamaly, mimo ony. Mimo ony něni života, leč dny jen, které mizejí jako vir v moři, neboť ony toliko jsou život a to, co nemá konce, a co jest neviditelným bratrstvím i tajemnou souvislostí zákona všeobecná: život jednoho každého z nekonečného počtu jest item věčné myšlenky, kterou jsou ony. A praví Apollonius:

„Kdo jest jak já, tak snadno nezemře:
jest jedna myšlenka a mnoho úst
ji hlasá po věky. Co na tom jest,
zmíknou-li na okamžík jedny rty?
Za chvíli jíne zase promluví...“

Moci chtiti krásu, toto z trojediného tajemství, tot jest poslední heroism života, jenž nemůže byti nikdy překonán, unaven a dokončen, tot jest „být ústy, jimiž mluví myšlenka“, tot jest být jedním z těch, kteří mají život a nemají se co batí stárnout. Muže v těchto znamenách cesta života být zasypána špinou města, prázdnou marností, krátkoduchostí každodenního? Muže zklamati jejich hrdost, muže být nalezen kdy vyšší smysl?

A tak jediným náboženstvím, jehož lidé, ani doby ne-překonají, jehož toliko nepoznají mnozi, ale žádní nezabíjí, jež pijeze bez konce, jest ono, které jest evangeliem krásy. A počti být člověkem jest snad právě přestati jim být, pokud jest lidství představeno intelektuálně živočišného. Neboť, hle, nadčlověk snad, či bůh, či onen člověk, jenž sprostě všedního zájmu tisícu, nalezl smysl svého života v tajemném světě vysokého pojetí věci, jímž chápá krásu, a jemuž, přiblížně vyjádřeno slovy básníkovými,

„... je život břemem,
když nezdářilo se, co cenu má
z všech věci jen; ze sebe stvorti
více člověka, než všickni jsoú —
Mit závrat před sebou, před tajemstvím,
být mimo čas a prostor veskerý,
zít rozkoši, co jiným hruzoj, je
mit nutným to, co jiné zdreuje,
sám sobě bohem být! Sám být bůh!“

Hle, tu jest konečně smysl všeho toho, co muže představit nejvyšší cílení života: perspektiva, která zvečňuje a dává životu věčnou mladost, činíc jej jevem bez konce a chráníce ho od bezohodností elemernosti a marnosti. Hle, tu jest konečně světlo, jež jednotně zří všichni vidoucí zářičný smysl života, hle, zákon, který dneš nesou tolíko příliš maločerti, ale který jest jediným počarem ve tmě a sloupcem dýmu na pouště bezčelného bloudění: nového člověčenstva jest tráva, nového vidění věci, nových zákonů, jiného objemu citového, jinam jest upříti zraky, než dosud nesčetní upírali, nových nauk zření, chápání a milování tébra jest: aby život byl nalezen a poznán konečně.

A tak byl Apollonius bohem. Ne, není tak zcela imaginérním, jak jej postavově představuje autor: toto vysoké cílení života personifikuje on:

„Já bohem! Ovšem! Jsou-li bohové,
přec není možno, abych méně byl,
než oni...“

Kdo/vic, než veliký člověk, kněz života? Než apoštol velikého smyslu a vidění? Kdo jiný, než onen, o němž mluví Nouhuysuv „Cizinec“, než onen, jež sní Nietzsche? Kdo jiný, než učelí jiného zákona, než jsou ony psané na deskách a vydáne patriarchy? Hluboké vidění, pravé

cílení, ono zření, jež v základ tajemství chce viděti, onen, jenž ukazuje — aníž pravil — marný smysl vnější zákonnosti, vládnoucí nad žijícimi a chutnajícími člověčenstvem: hle, Apollonius.

Tarsie, která žila všechno minulé jen smyslové, jemná tanecnice rozkoše, vždy rozdávající, jest zajata mistrem. Tak náhle zmatená, teprv v jeho nepřitomnosti prohlédající:

„Já byla jako balsamovaná
mrtnvá hlušná, maska, maska jen.
Ach, jenom m a s k a, Apollonie...“

Ji jest představen všechn protiklad obsahu a zření Apolloniova. Jak zří, jak jest jímána, jest vše jen smyslové, fyzické, hmatatelné. Jest ji Apollonius proto bohem asi, ježto případá ji věčně mladým, a zvitěžil přede vším fyzickou svou krásou, která zachovává Tarsi.

„Kdo bohem chce být, musí krásným být...“

Co jinde nezřela, zří u něho. Jeho gesta mají magickou moc, jak žádných mužů, které poznala, jest jeho krásá.

„... Bůh jest Apollonius.
Jsou všickni bozi mrtvi. On je živ.
A mluví k nám. Jej mužem“ milovat.
Já věřím v boha, jež lze viděti...
Tém druhým bohum nechci kořít se.
Bůh musí usmívat se a mír zrak,
jak voda cisterny, tak pružedny...“

Hle, nové učení člověka-boha, jehož slova jsou sladká a krásná, jakých nikdy nezaslechla hetéra Tarsi:

„Nech mne být smutnou, Apollonie.
Já nevím, co to jest. Však přijdeš-li,
ja nejem sebon. Něco jiného
vždy cítim a pak vzejde zoufalost,
že nejsem hodna dýchati tvůj dech.“

Zda není jemnost oním znamením, ve kterém pojrouzumí si nejvýznamější, zda není zákonem, jenž nesoudě ani nemstě, dá všem srdcím srozuměti si nebratrství? A tak tu jest nejkrásnější vztahy, které nese Apollonius, které představuje, kterými v pravdě jímá: krásá je jemností dřavíc v sile poznavání pravdu, jest tajemství a cílem života. Jest jeho snem, vinem a jediným smyslem, jeho velikostí — a jeho tragikou. Příliš živelnosti představuje sen Nietzschev, a fantom Nouhuysuv příliš sublimnosti. Apollonius hledal úměrnost: jediná krásá, horice silou, mohla naležti pravdu, a touto úměrností, toto harmonií, způsobem tohoto hledání, zda může být výšším mimo lásku?

Ne zcela náhodně a vnitřně připomíná Apollonius příliš Krista. Ne tím pouze, že uzdravuje nemocné a křísi mrtvé, vymítá dably a že přichází jeho byl ohlašován kmety: tu jest příliš hluboké vztahy, které čini vysoké mluvicemi ústy věčně myšlenky, kterou jest krásá. Lidi mají poznati pravdu, hle, zda mohou to jinak, než poznajíce krasu, hle, zda jiným způsobem, nežli láskou? Jest Apollonius Kristem a Kristus Apolloniem potud, pokud nečiní se snu svého cirkev, to jest shromáždění viditelných, pokud nečiní zákonem vnitřský a zákonem desk nesdílitelné, sponzanni a ono, jež jest silou a tajemstvím skrytého světu nitra: zbabělosti jest zákon, neseny tisíci, jhem, vyslovovaný statisíci rty, zbabělosti těch, kteří přestali naslouchati a rozuměti svému nitru. Nebo bez slov srozumívá se láška, zákona nežláška ona největší zákon, jenž se rty nesděluje a není psán: ona, která jest silou a krásy.

Lhal kdy Apollonius ve dnech života, který případal bez konce? Lhal kdy Kristus a všickni ti, kteří chtěli srozuměti si jemnosti?

Ach, ne tu jest tragika:

„... Šíleně
já tančím celý život po citech“

„SVOBODA“
LOVĚ NOVINKA BRNO
REDAKCE - BRNO.
REDAKCE

Milý Strnáro,

vážejší důj zkušební, že jsi
můžeš a že mohou vysílat
k sobě. Nikdy neměl jsi totiž větší vadlost
než je a holt jist, že moje vadlost z
Kafkova teatru je upřímná - tedy i
z Tele. Potřebuji mít, že mohu i vekrát
lidí věra potvrdit, že to mohu hrať
jednou ty - vaj si toho, člově, a prosím!
Jdu rozhodně na reprízu a dám od
Tebe pro toč mimořádně rádět přání:

- a.) V prvním jednání Konec nesmí f't
tak magický (měly byce všechny jen
věc, s nimž ti herci i v nejdoklads-
ším mentsku mohou nesmí hrát").
- b.) Prosím o správu či na když
tím mohu hrajet? Před tím
mohu jsi nesmí prosím o vysvětlení

1. Glečákov. Víc potom letí („jáma a
blává“) stády, ale vzornoucím tokem.
Ten druhý je všeobecně déle ale
tedy je všeobecně =, že znanejší kochan
vysokostí ve sváři, jít je nejvíce
cítit k ženě, ale jde vlastně
že slyší cílem. Vítej, jak to tím
zvídavé! (Tempo cílech akter musí
být vyšší - Hölle než to je zde
dovlat - anarchistka cíta!) Odtísnout
všechny momenty, kdy jete řeči, to
respektuji ze stolcem pro čisté tvář a
překrásil mne. To jde vyřešení!
Tome již dlejte rády! zbrukte vyšepisu
vámi temp i ~~vyšepisu~~, nevraťtejte
se. Neopomínejte toho!

3. Třetí akt - podpisuji. Výborný!
To jde něco! Stejně Sudovat jde
pro Kleindlky xem a ty teprve pak
řekneš tise: nejvíce kníže, omylej se
našem umu! V lodi užíte dělati.

K ČLÁNKU KARLA TAUŠE NAD MAHENOVÝM DOPISEM HERCI

Nek' tak, ab' tam něti vylehlou scénu,
nemáš p' toho scénu pro Královské
představení nemůžete! at' k' to nemůžete
opravit!

a myji ti, Kamenské, budou dant
do práce. Tad' těž z města neproutím
tepore. Nedaj se obávat něčeho,
cti, dci a mudiť - vydene se
jdeš a všechno učin' bude z

Kamenský!

Tauš

Mahen

7.3.1915.

D. ph. Leoš Janáček

Concertino

pro Klavír

duoje housle, viola, klarinet,
lehm' roh a fagot.

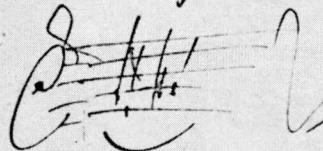
I. věta

Ternon z jara zaměstli jsme
ježku učeći do jeho vrlohu v staré'
lípe'. měl ho pěkne měkké vystla.
ny' v staré lípe'.

Což byl on gloriosy!

Nemohl se; proto i ta moje
Corne dřípe'

~~Kostkáček~~ na jediném motivu.

Cíž možl jítel se ~~nebo~~ portavý
na záduš' rody a spíval jalo,
zpěv? Sotva výpadem ponytoval,
už ho jase musel schovat.

II. věta.

3.

Hrabatý byl neverký, i po vnitřku
se stromy na druhu!

Vítela ^{v kleci} jásalo s Klarinetem, ~~obou~~ ^{množ} vlnami,
ale piece velen pro jábarov se
fotila v kulecku.

a tancila

III. věta.

Sílačky se hrály a mazkačky
do stanu Klavíra klouzej oči
uzavřené

Sovičky, myšky a jiné močinky
krátké haveli.

Ve III. větě "já" by mě
dala závraty a povídáče
"zajímek" se bavilo.

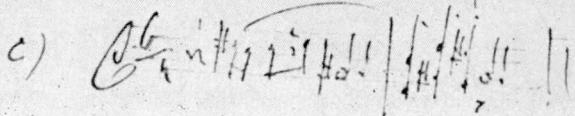
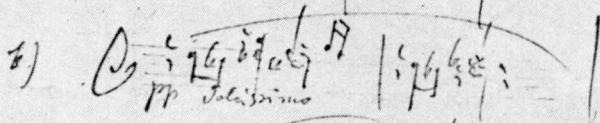
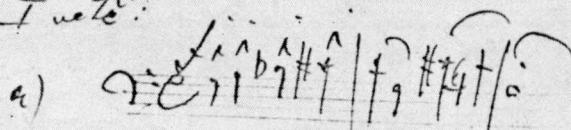
Na klavír.

Klusi to všechno správně
museš.

Muziklum, že ^{v každé větě} najde se
do frézice

motiv.

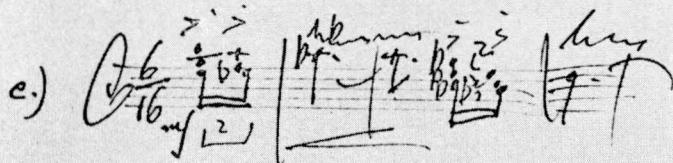
V. větě:

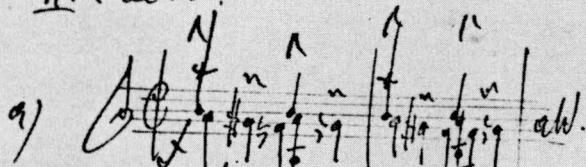
✓ II. věží:

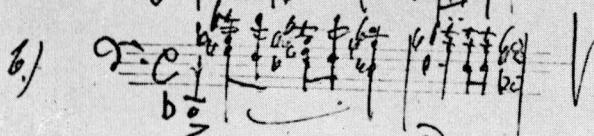
a)

b)

c)

✓ III. věží:

a)

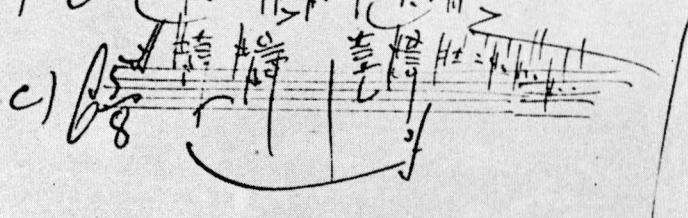
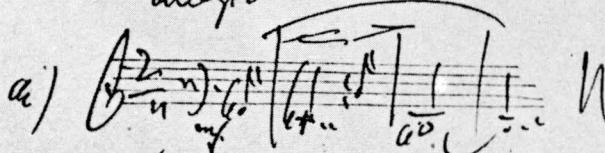
b)

c)

6

Ke II. vydání:

Allegro

7

O solistu 'býl pro nějomu'
dokáže' — i když je pe-

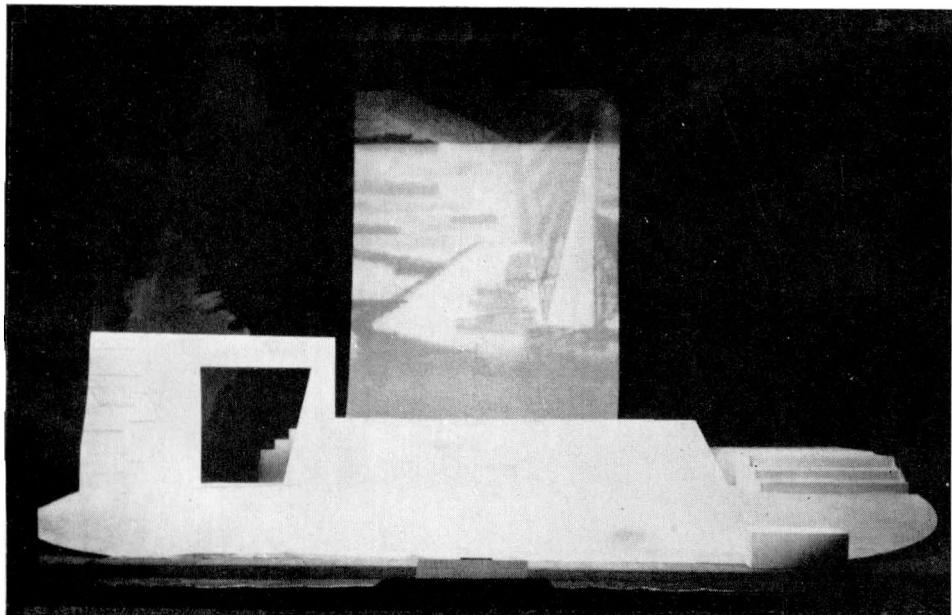
Korngoldovo —

Sob, — ale 'pro nějomu'
'Klavírské' fara malej kritiky Sob.'

Drah. Leoš Janáček

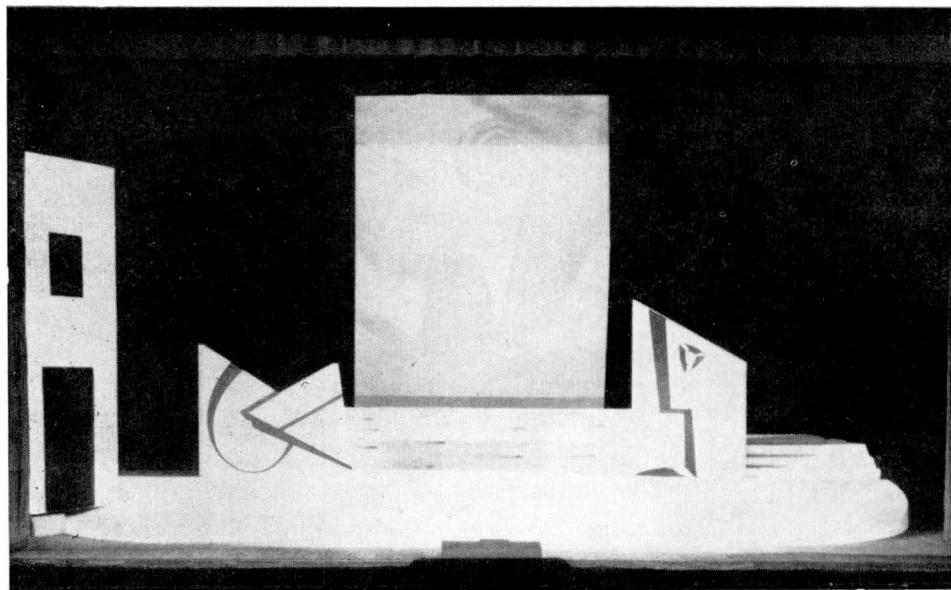
Praha, 25. března 1927

K STUDIU JIŘINY TELCOVÉ K PODÍLU SCÉNOGRAFIE NA PROFILU BRNĚNSKÉ ČINOHRY V LETECH
TRÍCÁTÝCH

Aristofanés: Žáby. Návrh Eduarda Milóna pro 1. dějství. Zemské divadlo v Brně 1936

KE STUDII JIŘINY TELCOVÉ K PODÍLU SCÉNOGRAFIE NA PROFILU BRNĚNSKÉ ČINOHRY V LETECH
TRICÁTÝCH

Aristofanés: Žáby. Návrh Eduarda Miléna pro 2. dějství. Zemské divadlo v Brně 1936

na věci lidského života.

Dnes máme upravdě podle kterou poezií respektive kdežto mnoho, co d'nam': mnoho traktátového v poeziích nesce a zároveň. A někdy nechá se počítat i mnoho zápisů očividnou vlastnosti tak i estetické dnes.

Jistě tentokrátké se něco zmíní^x: tentokrátké je patrně mnoho různých a by mohlo jít o různé časy, a mnoho bývalých. Ale třeba, aby kandace očividně se říkala a bývala bývala, aby byla celoživava a assimilací v organismu dílu pochádela, aby zahrnovala jeho hru, aby bylo jasné kostrova. Týká se přitom co užíváním p. J. Božkovým [Anonym] jež je pro proto, aby k němu mohlo jít o zápisu této jeho kandace, ale že je jeho bývalým nezajímá. Týká se přitom co užíváním p. J. Božkovým [Anonym] jež je pro proto, aby k němu mohlo jít o zápisu této jeho kandace, ale že je jeho bývalým nezajímá.

^x Výjimkou jsou kandace a dosti rozhášené.

neži jde ročky, třetí, to tebe i po dnešní krátké dobu
te, pion mne nad všechno zájemné'; ale že by
takto mohlo, mnoholet větrn' hly báonille (a ned
jisté báonille), že jde všechno všechny
organismus. Takto totum mne náleží hygienické,
lékařské, sociologické atd., povídaj všechno takto ro-
zum, když jež v tvoř. během p. lecích mno-
ho.

Ale všechno: konfér., že, met-h, je nejdé jichy
smíškaři jacheky, odstrem třeba jen jí a ne jí tém
krotami.

Šťastný život: apříjem' dle ja Váš milor a pěknou
ocasí.

Šťastný řečnický

oddaný Vám

✓ 2x. Řečnický

